

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **P. K.**, bytem P. 251, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUOK 37406/2016, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „městský úřad“) ze dne 12. 2. 2016, č. j. MUSP 13456/2016.

[2] Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 8. 9. 2015 v 14.55 hodin v obci Hanušovice, po ulici Údolní řídil motorové vozidlo Peugeot, RZ X, kdy nerespektoval přenosné dopravní značení B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč, to vše do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného.

[3] **V žalobě** žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dopravní značení B1 – „Zákaz vjezdu všech vozidel“ neporušil, neboť vyjel od domu č. p. 99 nacházejícího se za touto dopravní značkou (resp. v úseku její platnosti), tzn. že dopravní značení ani nemohl vidět. To, že žalobce vyjíždí právě od domu č. p. 99, strážníci nemohli ze svého stanoviště vidět. K tomu žalobce navrhuje k důkazu ohledání místa spolu s rekonstrukcí děje. Dále na podporu svého tvrzení přiložil snímek z portálu Google Street View, kde z pohledu stanoviště strážníků skutečně nelze vidět na konec ulice a nelze tak rozeznat, zda vozidlo vyjelo od domu č. p. 99.

[4] Dále žalobce tvrdí, že se nemohl na místě k věci vyjádřit do oznámení o přestupku, jelikož mu nebylo předáno k písemnému vyjádření a nebyl ani vyzván k podání vysvětlení. Tyto skutečnosti se podávají z výpovědi obou strážníků. Již od počátku s přestupkem nesouhlasil, kdy jeho nesouhlas je zaznamenán v úředním záznamu, ve svědecké výpovědi strážníků a ve všech podáních, jež zaslal správním orgánům. V řízení o přestupku se neuplatní koncentrace řízení ve smyslu, že co žalobce nesdělí na místě, nemůže být tvrzeno následně, zejména pak v situaci, kdy žalobce měl tři spolujezdce, a tedy není nutné vycházet z tvrzení účastníka. K úvaze žalovaného, dle kterého se měl snad žalobce na místě doznat ke spáchání přestupku, žalobce uvádí, že tato je zcela nepřipustná. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 – 33 a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012 – 42.

[5] Konečně žalobce namítá, že žalovaný v odůvodnění výše sankce uvedl nepřezkoumatelné důvody pro stanovení vyšší sankce než při spodní hranici sankčního rozpětí. Žalobce má za to, že žalovaný nereflektoval polehčující okolnosti předložené žalobcem a tyto nehodnotil v jeho prospěch.

[6] Závěrem žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Z výroku se podává, že žalobce „v obci Hanušovice po ulici Údolní řídil vozidlo“. Takovou specifikaci místa však žalobce považuje za nedostatečnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42). V ulici Údolní totiž nebyla dopravní značka B1 účinná po celé její délce, ale jen v její části. Žalobce využil jen určitou část této komunikace, aniž by užil tu část, ve které by dopravní značku B1 minul.

[7] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí jen poukázal na skutečnost, že následné vyjádření ztrácí na věrohodnosti, neboť žalobce v pozici obviněného se může bránit uvedením jakékoliv verze průběhu přestupkového jednání. Oproti tomu svědek je vázán svou povinností vypovídat pravdu a to pod hrozbou sankce v případě podání nepravdivé výpovědi.

[8] Co se týká námitky, že nelze na základě přiznání žalobce, že spáchal přestupek rozhodnout o jeho vině, tato je nedůvodná, neboť městský úřad rozhodoval na základě neodkladných a neopakovatelných úkonů, a to úředních záznamů, oznámení přestupku a fotografií Městské policie Hanušovice, kdy výsledky svědků – strážníků, doznání učiněné žalobcem v době kontroly pouze potvrzovaly závěry učiněné městským úřadem.

[9] K námitce neprovedení důkazů žalovaný konstatuje, že v rozhodnutí uvedl, proč považuje místní šetření za nadbytečné. Co se týká výsledku údajných spolujezdce žalobce, jejich výslech nebyl v řízení z jeho strany navrhován a městský úřad jejich výslech nepovažoval za nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[10] Nedůvodná je i namítaná nesrozumitelnost výroku, konkrétně určení místa přestupkového jednání, neboť je zcela zřejmé, že žalobce byl zastaven v úseku platnosti přenosné dopravní značky B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ na ulici Údolní v obci Hanušovice, což považuje žalovaný za dostatečné.

[11] Taktéž námitka ohledně nedostatečně zdůvodněné sankce je ryze subjektivní. Stěží se lze ztotožnit s názorem žalobce, že se v jeho případě nejednalo o nedbalost vědomou, neboť projel s motorovým vozidlem kolem dopravního značení, které bylo navíc umístěno v jeho jízdním pruhu. Z uvedeného je vyloučeno, že by si dopravního značení nevšiml.

[12] Taktéž zpochybňování fotografie založené ve spise městského úřadu (s. 21) a následná účelová argumentace za pomoci fotografií předložených v odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, nemůže zvrátit skutečnost, že policista byl schopen, z místa kde stál a označil na fotografii, přehlédnout kontrolovaný úsek v celé délce.

[13] Závěrem žalovaný konstatuje, že pokud byl žalobce „krácen“ na svých právech, tak pouze svou nečinností a následnou procesní strategií jeho obecných zmocněnců. Takový postup žalobce však nelze dávat k tíži žalovanému.

[14] **V replice** žalobce uvedl, že nadále trvá na svém názoru, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a je třeba toto zjištění doplnit o důkaz ohledání místa nebo svědecké výpovědi spolujezdce.

[15] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 4. 2016.

[16] Při jednání soudu žalobce uvedl, že výrok by měl znít přesněji a srozumitelněji a neměl by být doplňován fotografiemi ve spise, které nejsou součástí rozhodnutí, a to ve smyslu srozumitelnosti rozhodnutí.

[17] Ve vztahu k souzené věci ze správního spisu soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 8. 9. 2015, že žalobce vjel na ulici Údolní v Hanušovicích do úseku platnosti přenosného dopravního značení svislého B1 - Zákaz vjezdu všech vozidel. Žalobce byl poučen o svých právech a odmítl se jakkoli vyjádřit a podepsat.

[18] Podle úředního záznamu Městské policie v Hanušovicích ze dne 15. 9. 2015 žalobce strážníkovi nstržm. Ing. Č. sdělil, že si je vědom přenosného značení svislého, ale neustále namítal, že se přestupku nedopustil a vše si vyřeší jinak a jinde.

[19] K citovanému úřednímu záznamu jsou přiloženy tři fotografie. Na první je zobrazeno vozidlo žalobce z přední strany s čitelnou registrační značkou a se strážníkem hovořícím s žalobcem a podávajícím mu doklady; v pozadí vpravo je nákladní motorové vozidlo, před ním hromada štěrku a za ním zástavba (budky – garáže a rodinný dům). Na druhé fotografii je zobrazeno vozidlo žalobce ze zadní strany, v pozadí vlevo rodinný dům. Na třetí fotografii je zobrazeno přenosné svislé dopravní značení B1 Zákaz vjezdu všech vozidel za křižovatkou u autobusové zastávky a mostku (vpravo) a je vidět opravovanou pozemní komunikaci, na opačné straně vozovky (na fotografii vlevo) je kovový sloup elektrického vedení, plot a rodinný dům.

[20] Na základě žádosti městský úřad, odbor dopravy, sdělil k době spáchání přestupku údaje k úplné uzavírce v ulici Údolní v Hanušovicích (I. etapa) a poskytl mapu se zakreslením umístění uzavírky a poloh přenosných svislých dopravních značení.

[21] Podle svědecké výpovědi strážníka F. vykonávali hlídku v místě zákazu vjezdu z důvodu opravy komunikace. Žalobce po zastavení a oznámení přestupku sdělil, že si věc vyřídí jinde. Mimo žalobce byly ve vozidle další dvě osoby. Do přiložené mapy zakreslil svědek umístění dopravního značení a stanoviště policejní hlídky. V předmětný den viditelnost byla dobrá, svítilo slunce.

[22] Podle svědecké výpovědi strážníka Ing. Č. hlídka probíhala v místě rekonstrukce pozemní komunikace. Poblíž domu č. p. 181 zastavil žalobce poté, co vjel do úseku označeného dopravním značením Zákaz vjezdu všech vozidel. Žalobce po oznámení přestupku svědkovi sdělil, že dopravního značení si všiml, ale s přestupkem nesouhlasil a nechtěl nic podepsat. Kolega F. provedl

fotodokumentaci vozidla a dopravního značení. Ve vozidle byly tři osoby. Do přiložené mapky na výzvu městského úřadu zakreslil svědek umístění předmětné dopravní značky a stanoviště hlídky. Viditelnost byla dobrá.

[23] V evidenční kartě řidiče měl žalobce zapsaných 12 přestupků v letech 2007 až 2014 (v tomto roce tři). Řidičské oprávnění měl žalobce od roku 2000.

[24] Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016 městský úřad žalobce uznal vinným ze shora popsaného přestupku. Městský úřad vyhodnotil výpovědi strážníků jako věrohodné, protože nemají zájem na výsledku řízení. Městský úřad dospěl k závěru, že strážníci mohli vidět, jak žalobce vjel do zákazu vjezdu, viditelnost byla dobrá, strážníci měli celou dobu na dohled dopravní značení i jednání žalobce, šlo o rovný úsek komunikace. Výpovědi strážníků jsou v souladu a nejsou rozporné. Odpovídají i úřednímu záznamu. V neprospěch žalobce městský úřad hodnotil zavinění z vědomé nedbalosti. Žalobce si byl dále vědom toho, že zákaz vjezdu porušil, ale s přestupkem nesouhlasil a nechtěl jej řešit, nespolupracoval se strážníky. Městský úřad vzal v potaz i 12 záznamů v evidenční kartě žalobce jakožto řidiče. Ve prospěch žalobce městský úřad hodnotil to, že přestupek je ohrožovací, že žalobce neohrozil jiného účastníka silničního provozu a uložil pokutu v polovině stanoveného rozmezí.

[25] Žalovaný postup a rozhodnutí městského úřadu aproboval. K odvolacímu tvrzení, že si žalobce dopravního značení nevšiml a pozdějšímu tvrzení, že vyjel od domu č. p. 99, žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce jsou rozporná. Žalobce mohl skutečnost, že vyjel od domu č. p. 99 sdělit strážníkům na místě nebo si ji nechat potvrdit spolujezdci. Žalobce však tuto námitku uvedl až v odvolání, stejně jako tvrzení, že strážníci neměli celý úsek celou dobu pod kontrolou, což měl doložit snímek z Google Street View. Ten však tvrzenou skutečnost doložit nemohl, neboť byl pořízen z jiného úhlu a měřítka. Navrhované ohledání nebylo nutné podle žalovaného provádět, neboť by nepřineslo zásadní informace, které by měly vliv na rozhodnutí o přestupku. Zasahující strážníci místo přestupku vyfotografovali, oba přijíždějící vozidlo v úseku zákazu vjezdu viděli a o jejich výpovědích nejsou pochybnosti, protože vykonávali svou služební povinnost. Žalobci nic nebránilo v tom, aby městskému úřadu sdělil majitele nemovitosti, ze které údajně vyjížděl, aby tento mohl tvrzení žalobce potvrdit. To, že tak žalobce neučinil, navozuje spíše domněnku, že se jedná o účelové tvrzení. K námitce, že žalobce neohrozil chráněný veřejný zájem a nedošlo k žádnému následku, žalovaný konstatoval, že nerespektování zákazové značky B1 je v zákoně o silničním provozu klasifikováno jako přestupek.

[26] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[27] K zániku odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) nedošlo, neboť přestupek byl spáchán dne 8. 9. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 22. 4. 2016.

[28] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[29] Námitka, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, je nedůvodná.

[30] Se skutkovými zjištěními a skutkovými závěry správních orgánů obou stupňů se soud ztotožnil. Skutečnost, že žalobce vjel dne 8. 9. 2015 v 14.55 h v Údolní ulici v Hanušovicích do úseku platnosti přenosného dopravního značení B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel byla zjištěna z oznámení přestupku ze dne 8. 9. 2015, z úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015, ze tří fotografií z téhož dne, ze svědeckých výpovědí městských strážníků a z map, kam oba zakreslili stanoviště hlídky a místo dopravního značení a dále z mapy, kam odbor dopravy Městského úřadu Šumperk zaznačil umístění dopravního značení a úsek jeho platnosti. Všechny tyto důkazy tvoří ucelený řetězec, jsou v souladu a nelze z nich učinit dle soudu jiný než shora uvedený skutkový závěr.

[31] Tvrzení žalobce, že vyjel od domu č. p. 99, je vyvráceno svědeckými výpověďmi strážníků. Oba strážníci vypověděli, že žalobce vjel do zákazu vjezdu. Tvrzení žalobce, že vyjel od domu č. p. 99, zůstalo v řízení osamoceno a nebylo nikterak prokázáno, ba nebyl ani navržen žádný důkaz k jeho prokázání. Navíc toto tvrzení uvedl žalobce až v odvolání. Na místě kontroly strážníkům nic takového neuvedl, ani to neuvedl žádný ze spolujezdců. Toto žalobcovo tvrzení se tedy skutečně jeví jako zcela nevěrohodné. Podle výpovědi strážníka Ing. Č. byl žalobce stavěn hlídkou u domu č. p. 181. Od tohoto domu dle přiložených map k protokolu o ústním projednání přestupku, mapy odboru dopravy a fotografie zákazové značky byla ke značce B1 vzdálenost asi 180 m. Soud se shoduje se správními orgány v závěru, že strážníci měli žalobce na dohled, a proto nemohl vjet do úseku platnosti dopravní značky B1 od domu č. p. 181, když tento dům byl poblíž hlídky a podle fotografie č. 3 není k domu žádný vjezd.

[32] Vzhledem k tomu, že vjezd žalobce do úseku platnosti značky B1 byl prokázán bez důvodných pochybností, bylo podle soudu nadbytečné provádět jakékoli další důkazy. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. V daném případě krajský soud shledal navrhovaný

důkaz rekonstrukcí a snímkem z Google Street View činu jako nadbytečný. Soud zdůrazňuje, že žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku na základě svého doznání, ale na základě shora citovaných důkazů.

[33] Lichá je námitka, že se žalobce nemohl na místě vyjádřit do oznámení přestupku. Žalobce má pravdu, že koncentrace se ve správním řízení o přestupku neuplatní. Soud však nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že se nemohl vyjádřit k přestupku ve chvíli jeho oznámení a projednávání se strážníky. Podle ručně psaného oznámení přestupku ze dne 8. 9. 2015 se do něj žalobce odmítl vyjádřit a podepsat. Podle úředního záznamu Městské policie Hanušovice ze dne 15. 9. 2015 se žalobce odmítal k přestupku při projednávání vyjádřit (byť řekl, že si dopravního značení všiml, ale s přestupkem nesouhlasí) a odmítl oznámení podepsat se slovy: „*Už jsem vám jednou řekl, že vám nic nepodepíšu*“. Svědek F. ve své výpovědi uvedl: „*Řidič s námi nechtěl nic řešit ani podepsat, pouze nám řekl, že si to vyřídí jinde. [...] On se na oznámení nevyjádřil a ani se nepodepsal*“. Svědek Ing. Č. vypověděl: „*Řidič na to odpověděl, že dopravního značení si všiml, ale že s přestupkem nesouhlasí, nic nepodepíše. [...] na oznámení se nevyjádřil a ani nepodepsal*“. Z uvedeného se podává, že postup strážníků byl zcela standardní, v souladu se zákonem a žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a zvolil si formu nezkráceného správního řízení, což je jeho právem. K samotnému přestupku se poprvé vyjádřil prostřednictvím zmocněnce v odvolání. Ani jednoho z ústních jednání (dne 3. 11. 2015 a 14. 1. 2016) se žalobce nezúčastnil, ačkoliv na ně byl řádně předvolán. Předvolání mu bylo doručeno dne 19. 10. 2015 do vlastních rukou a dne 28. 12. 2015 rovněž do vlastních rukou). Důvod nesouhlasu s přestupkem žalobce na místě strážníkům nesdělil, ani později, poprvé se k věci vyjadřoval v odvolání. Přitom před vydáním rozhodnutí měl žalobce další příležitost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit, k čemuž ho vyzval městský úřad dne 14. 1. 2016. Vyrozumění žalobce převzal do vlastních rukou den 18. 1. 2016. Plnou moc udělil žalobce paní Š. Š. dne 1. 3. 2015, ta si obstarala kopie písemností ze správního spisu dne 22. 6. 2016.

[34] Soud nemá žádný důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědí městských strážníků a uvěřil jejich verzi skutkového děje. Proto shledal námitku nemožnosti vyjádřit se k přestupku nedůvodnou. Ostatně, žalobce své tvrzení a verzi děje nijak neosvědčuje ani nenavrl žádné důkazy k prokázání tvrzení, že se vyjádřit k přestupku v den jeho spáchání nemohl, ani o tom nesvědčí žádný důvod a nepanuje o tom žádná pochybnost.

[35] Neopodstatněná je námitka žalobce, že důvody pro uložení sankce jsou nepřezkoumatelné. Jak soud citoval výše, městský úřad podrobně své úvahy popsal. Podle žalobce městský úřad vycházel při závěru o vědomé nedbalosti z reprodukované výpovědi strážníka, že žalobce si dopravního značení všiml. Reprodukovaná výpověď je dle žalobce nepřípustná. V tomto se žalobce mylí. Soud poukazuje na to, že předmětné skutkové zjištění městský úřad učinil především ze svědecké výpovědi Ing. Č., nikoli pouze z úředního záznamu, s tím jen svědeckou výpověď porovnal a zjistil, že jsou v souladu.

[36] Svou spolupráci žalobce spatřoval v tom, že udělil plnou moc zmocněnci. Tu však udělil až dne 1. 3. 2015, tj. po vydání rozhodnutí městského úřadu ve věci samé, a městský úřad v rozhodnutí hodnotil spolupráci žalobce se strážníky a s městským úřadem. Argumentace žalobce se tak zcela míjí s úvahou městského úřadu.

[37] Žalobce má pravdu v tom, že je na něm, jak využije svých procesních práv, je jeho právem nevyjadřovat se ve věci a neúčastnit se ústních jednání. Na druhou stranu zjištění skutkového stavu může žalobci napomoci, když poskytne vyjádření strážníkům a případně městskému úřadu. Dle soudu samotná pasivita žalobce v řízení i před ním nebyla užita k tíži žalobce. Ve správním řízení však bylo prokázáno svědeckou výpovědí Ing. Č., že žalobce jednoznačně věděl, že vjel do platnosti dopravní značky B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel a že odmítl podepsat oznámení a vyjádřit se k přestupku, což řekl opakovaně, a podotkl, že si to vyřídí jinde. Ani soud takové vyjádření nepovažuje za spolupráci, přinejmenším odmítnutí podpisu oznámení nebylo dle soudu důvodné. Soud uvěřil svědecké výpovědi strážníka a vyjádření žalobce, že věděl o porušení zákazu a přesto neprojevil žádnou lítost a nevysvětlil okolnosti, které by mohly vylučovat jeho odpovědnost, svědčí o jeho přístupu k pravidlům silničního provozu, tedy o tom, že je nerespektuje. To ostatně dokládá i bohatý výčet přestupků zaznamenaných v jeho evidenci jakožto řidiče.

[38] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích *při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. Vyhodnocení této okolnosti při volbě výše sankce v poloviční sazbě je tak proto podle názoru soudu zcela odpovídající osobě žalobce a okolnostem věci.

[39] Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný pro nedostatečnou specifikaci místa přestupku.

[40] Podle oznámení přestupku se tento stal v ulici Údolní v Hanušovicích v úseku platnosti dopravního značení svislého B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel. Podle úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015 bylo vozidlo zastaveno v citovaném úseku vedle domu č. p. 181. K záznamu jsou přiloženy tři fotografie, popsané výše. Ve svědecké výpovědi Ing. Č. uvedl, že vozidlo zastavil u domu č. p. 181. K protokolu o jednání se svědeckými výpověďmi jsou přiloženy mapy se zaznačením místa dopravního značení i hlídky. Podkladem rozhodnutí byla i mapa s vyznačením platnosti úseku zmiňovaného dopravního značení, poskytnutá odborem dopravy městského úřadu. V meritorním rozhodnutí městského úřadu ze dne 12. 2. 2016 je ve výroku uvedena jako místo spáchání ulice Údolní v Hanušovicích. Toto rozhodnutí žalobce převzal do vlastních rukou. A v odůvodnění jsou citovány shora uvedené důkazy a místo zastavení žalobce u domu č. p. 181. Žalobce se k ani jednomu jednání nedostavil a zmocněnkyně si vyžádala dne 22. 3. 2016

kopii správního spisu. Přestupek žalobce byl zjištěn tak, že ho strážníci při jeho spáchání viděli a bezprostředně poté zastavili a oznámili mu spáchání přestupku vedle místa, kde k jeho spáchání došlo. Mezi dopravním značením a hlídkou strážníků byla vzdálenost spíše v desítkách metrů, jak se podává mj. z map přiložených k protokolu a z mapy odboru dopravy, které byly užity jako důkazy a podklady meritorního rozhodnutí městského úřadu. Žalobce si proto byl moc dobře vědom, jaké bylo přesně místo spáchání přestupku.

[41] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*

[42] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku *„na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“* s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry.

[43] Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016 – 31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: *„Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Dražnov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ X za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.“*

[44] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[45] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše dle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Martina Radkova, Ph. D., v. r.
samosoudkyně